

KATE MORETTI

NEW YORK TIMESIN BESTSELLERITE AUTOR

**AASTA,
MIL MA
HAIHTUSIN**

Kate Moretti
The Vanishing Year
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Tegemist on väljamõeldud süžeeaga. Kõiki ajaloolisi sündmusi, inimesi ja paiku on kasutatud fiktiivselt. Ülejäänud nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on autori fantaasia ning kõik sarnasused tegelike sündmuste, paikade või inimestega on absoluutselt juhuslikud.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viies

Copyright © 2016 by Kate Moretti
Originally published by Atria Paperback.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B09344218
ISBN 978-9949-82-296-6

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Minu emale.

Selles raamatus peaks sinu jaoks piisavalt sündmustikku olema.

Ma olen selles päris kindel.

1. PEATÜKK

Aprill 2014, New York City

Olen viimasel ajal sageli oma ema unes näinud. Mitte Evelyni – ainsat ema, keda ma eales tundnud olen, kes kasvatas ja armastas mind, õpetas mind ujuma Lake Chaboti kargetes vetes ning näitas mulle, kuidas küpsetada magusat pekanipähkli-pirukat ja kärbseõngega kala püüda. Ma olen viie aasta jooksul pärast Evelyni surma tema peale palju mõelnud. Julgeksin öelda, et lausa iga päev.

Unenägudes on hakanud mulle end ilmutama aga ema, kellega ma kunagi kohtunud ei ole. Minu kujutluspilti on ta talletunud kuueteistkümneaastasena, kes jättis mu vastsündinute osakonna õdede hoolde. Kas ta suudles kunagi minu laupa? Uuris ta oma lapsukese tillukesti krimpsus sõrmekesi? Või tõttas ta minema nii kiiresti, kui suutis, roomates mööda seinäärseid ja püüdes end seni pilkude eest varjul hoida, kuni öine õhk õues taas hinge võimaldas tõmmata?

Ma võisin sündida nii keskkooli lõpupeol käimlas kui ka tema vanemate auto tagaistmel. Ma eelistan kujutada teda endale ette hirmunud noorukina. Ainus, mida ma temast üldse tean, on nimi Carolyn Seever, ja seegi on tõenäoliselt valenimi.

Minu unenäod on katkendlikud, täis eredaid värve ja vilkuvaid tulukesti. Mõnikord päästab Carolyn mind kellegi näota tapja küüsisist ja mõnikord on selleks näota tapjaks tema ise, joostes mulle mööda lõputuna näivaid spiraaltreppesid noaga järele.

Isegi päise päeva ajal lõunasöögiks juurvilju hakkides või juhatuse koosoleku tarbeks märkmeid tehes taban end aeg-ajalt mõtisklemast selle üle, mida tema parasjagu teha võiks, kas tal on samasugused kerged püsimatud tumedad juuksed või minu omaga sarnane käekiri. Mõnikord murrann pead selle üle, milliseid omadusi olen ma bioloogiliselt pärinud kelleltki, keda ma kunagi elus kohanud ei ole, ja aeg-ajalt ärkan ma oma mõtisklustest keset kööki seistes, käes suur lihanuga ja lehtsalat köögilaua vedelemas. Olen nõnda üpris palju aega surnuks lõonud.

Huvitav, kas ta oleks uhke selle naise üle, kes minust sirgunud on.

Tunni aja pärast on algamas laste abi ja hariduse liidu CARE heategevusüritus. Sammun magamistoas aina edasi-tagasi. Ma ei ole kunagi varem üritust juhatanud ja ma ei saa endale hajameelsust lubada. Ent just praegu, mil ma seda kõige vähem endale lubada saan, ähvardab mõistus mõtetetulvas kokku joosta.

„Rahune, Zoe, ma olen kindel, et sa oled suurepäraselt kõigega hakkama saanud. Nagu alati.” Henry lähenes mulle selja tagant. Tema suured käed tantsisklesid minu õlgadel, kui ta jõepärlitest kee mulle kaela pani. Sulgesin silmad ja nõjatusin vastu tema tugevat keha, mis vaatamata neljakümnele eluaastale ikka veel peamiselt sitketest lihastest koosnes. Ta suudles paremalt poolt minu paljast õlga ja libistas kätt mööda mu külge allapoole. Mehe peopesa kuumus kumas läbi mu siidist kleidi ja ma pöörasin pead, et teda suudelda. Astusin tahapoole, et imetleda tema smokingut. Mehe silutud heledad juuksed ja nurgeline lõualuu löid temast võimuka mulje. Või siis tegi seda tema ilme, millega ta inimesi hindas. Ka mind. Ta kallutas pead ja uuris minu väljanägemist.

„Mis on?”

„Ma arvan, et üks teemant näeks selle kleidi juures suurepäranne välja,” soovitas ta õrnalt ja mina seisatasin. Mees läks teisele poole magamistuba ja avas seifi. Ta võttis välja ühe paljudest sametkarpidest. Jälgisin, kuidas ta sellest osavate liigutustega peenikese sätendava keti kätte võttis, karbi tagasi seifi pani ja lukule päripäeva

tiiru tegi. Ma jumaldasin tema kaela kumerust, mis kerkis esile, kui ta keed uuris, väikest lohukest kõrva taga, looklevat juuksepiiri ja kerget lokke kuklal. Oleksin tahtnud oma küüntega tema kuklast kinni krahmata. Jumaldasin ka tema pikki kehajooni ja püüdsin ette kujutada kõiki neid tihke kanga all peituvaid sitkeid kurvilisi kaari mehe seljal. Mind paelus tema vaevuhoomatav õrritav muie, mille ta näole manas, kui viipas mulle käega, et ma end ümber pööraksin. Kuuletusin talle ning ainsa vilka liigutusega võttis ta mul pärlid kaelast ja asendas need teemandiga. Pöörasin end ümber, et visata pilk peeglist, ja väike osa minust pidi nõustuma – *teemant nägi fantastiline välja*. See suur 5-karaadine kalliskivi rõhutas minu õlapaelteta kleidi ülaosa ja lisas võrgutavat salapära esiletükkivale dekolteele. Nagu alati, olime taas Henryga eri meelt. Ma jumaldan tema autoriteetsust ja tugevust, millega ta annab mõista, et tema arvamused ei ole pelgalt soovitusel. Võib-olla paelub mind hoopis see, et ta on lihtsalt nii erinev minust – otsustav, enesekindel.

Kuid pärlid mulle meeldisid.

„Heategevusürituse jaoks tundub see olevat kuidagi kohatu või mis?” Silistasin sõrmedega teemandi kontuure, jälgides meest peeglist. Tema silmad liikusid vilksamisi üle minu peegelpildis oleva keha. „Teemandi suurus, ma mõtlen,” ütlesin täpsustuseks.

Mees raputas aeglaselt pead. „Ma ei usu. See on küll lastele mõeldud heategevusüritus, kuid sellistest sündmustest võtab osa ainult jõukam seltskond. Sa ju tead seda. See kõik on samapalju seotud korraldaja eksponeerimise kui kõige muuga. Kõigi silmad on täna sinu poole suunatud.” Ta asetas oma käed minu õlgadele.

„Lõpeta! Sa muudad mind närviliseks.” Ma olin juba niigi viimase vindi peal, mõtted keerlemas üksikasjade ümber. Ma olen paar korda selliste ürituste korraldamisele küll aseesimehena kaasa aidanud, kuid mitte kunagi eesistujana. Sinna tuleb kohale palju rahvast, kõigi pilgud on minu peal. Juba ainuüksi mõte sellest pani mul südame ärevusest puperdama.

Ma olen olnud nüüdseks osa Henry maailmast rohkem kui aasta aega, kuid vajadus end siin tõestada näib olevat vaibumatu. See on

esimene kord, mil ma rambivalgusest osa saan. Võib öelda, et sellest saab minu esimene avapauk. Ent samas muudab see mind ka täiesti naeruväärseks. Ma olen valmis riskima ühe põgusa tunnustushetke nimel kõigega. See on midagi, mida ma Henryle rääkida ei saa. Ega ka kellelegi teisele.

Tema peopesad tundusid jahedate ja jõulistena. Seisime nii ebamääraselt pika aja vältel, pilgud peegelpildis ühendatud. Ma ei suutnud aru saada, millest ta parasjagu mõtles. See oli üsna tavapärane. Mul ei olnud aimugi, kas ta on õnnelik ja rahul või millised tunded teda välja öeldud sõnade taga tegelikult valdasid. Ta sulges oma silmad, lasi pea allapoole, suudles õrna kulmukortsutuse saatel minu kaela ja ka mina sulgesin oma silmad.

„Sa oled imeilus,” sosistas ta. Ühe põgusa hetke vältel võis näha, kuidas tema põsesarnad pehmenesid, silmad elavnesid ning suuja lõuajoon oma karmis sitkuses järele andsid. Mehe ilme sai mulle nähtavaks ja see avas võimaluse heita korraks pilk tema sisse. Oleks huvitav teada, kui paljud naised veel sama tunnevad, et nende mehed neid hämmingusse ajavad. Enamasti on Henry justkui suletud raamat, ilme ühtmoodi vähekõnekas nii magamistoas kui ka koosolekusaalis, jättes mind pead murdma selle üle, milline tähendus võiks hoolikalt valitud sõnade taga tegelikult peituda. Kuid sel hetkel vaatas ta mulle ootusrikkalt otsa.

„Ma mõtlesin parasjagu Carolyni peale.” See pani mind nagu krimpsutama. Ma teadsin, et praegu ei olnud selleks õige aeg. Oleksin tahtnud sõnad tagasi võtta. Ta naeratas mulle kergelt.

„Võime sellest hiljem rääkida. Lähme ja lõbutseme täna, eks ole?” Ta pistis käe taskusse ja võttis välja oma mobiili. Mees sammus toast välja, jättes mind tema soojust oma seljal taga igatsema. Õlgadel oli kergem tunne. Kui ma pilgu jälle peeglisse heitsin, nägin oma paotatud suud, justkui oleksin tahtnud teda tagasi kutsuda.

Henry ei oleks selle vastu midagi, kui ma Carolyni üles otsiksin. Asi ei ole selles. Ta on lihtsalt tõrges minu hiljutise kinnisideelisuse suhtes. Tema arvates ei lõpe sellised asjad kunagi hästi. Pealegi on ta sedasorti mees, kes hindab „asjade hetkelist seisu”. Täpselt neid

sõnu ta vist kasutaski. Ta ei mõista sellist vajadust. *Sul olen ju mina*, ütleb ta, kui see teema üles kerkib. *Sul on ju meie suhe, meie elu, praegune olukord. Tema hülgas su.*

Mul on tunne, et ta võtab seda isiklikult.

Me oleme abielus olnud peaaegu aasta aega ja meil on terve elu aega „asju keeruliseks ajada“. Mõtlen aeg-ajalt nendele paarikes-tele, kes jagavad üksteisega naerukihina saatel oma minevikuseiku, lapsepõlvemälestusi ja lugusid kaotatud eluarmastusest. Henry peab niisuguseid vestlusi mõttetuks ja labaseks. Ta on sedalaadi inimene, kelle elu kulgeb sirget rada pidi, pea täis kohustuste nimekirju ja püstitatud eesmärke. Käänulised ristlemised on vaid loodrite ja unistajate jaoks. Heietamine teemadel, mis kõik võinuks olla, pole muud kui tulemusteta ajaraiskamine – minevikku ei saa muuta. Tun- nistasin talle kord, et pidasin ülikooli ajal päevikut, kuhu kritseldasin aeg-ajalt luuleridu, kuulnud tsitaate, elukillukesi. Henry kallutas tookord kulmu kortsutades pead ega suutnud selle mõtet hoomata.

Ent sellegipoolest – siin ma nüüd olen. See maja. See mees. See elu. Kõik see on minu oma, vaatamata kogu ebakindlusele, mis näib mul kannul käivat nagu mõni hulkuv kass. Põrnitsesin üksisilmi oma peegelpilti. Vaatlesin kitsast roosat siksakilist horisontaalset armi üle oma parema randme kulgemas, mis tuli nähtavale, kui ma kaelal lebavat maasikasuurust teemanti silitasin.

Henry kindlameelsed sammud kõmisesid korteri parkettpõ- randalt vastu ja tema hääl kaikus, kui ta autot ette kutsus. Aeg oli minna.

Mind on alati elegants lummanud, mistõttu ma olen Evelyni armastust raha vastu hukka mõistnud. Lihtne on lasta rahal end omama hakata, kui seda on vähe. Erinevalt Evelynist ei ole ma kunagi ajanud taga kuulsusejanulist sätendavat fassaadi. Ma eelistan pigem pisidetaile – puhtaid jooni ja silutud disaini. Mulle pakub huvi see, kas California sushi-rullid on oma aja ületanud või kas kingikotid kajastavad õigesti kogu temaatikat. Ma jumaldan eredate daaliate